

Vajda Gábor versei

Hangok, szemek...

Valinak, rajongva

Hangjainkban összpontosultunk.
A hangom voltam, s Te a hangod,
s már láttalak, már ismertelek...
Hogy vártam azt a pillanatot,

hogy kellemes légysággá bomlik
az a súly: láthatatlan lényeg,
mely kéjesen dobolt fülemben,
s egyszer csak kinyúlhatok érted!

Jössz láng-pirosan, meleg-barnán.
Én meg mintha önmagam látnám:
csak sokkal szebben-finomabban.

Mi reményként szemedben ragyog,
lehetnék az: éltető valód.
Legyen igaz, mi vágyunkban van!

A cseléd úrnőhöz

Bizony cseléd voltál és úrnő.
Szolgáltál s fölemelted magad.
Mocskoljanak, ahogy akarnak,
és a homlokod hadd üsse kő.

Hitted: holnap éred el, mi több.
Abból éltél, mit elérhettél.
Gyöngeséged lett vón' ellenfél,
Ha nem tudod: van, ami örök.

Mert hisz örök a jó akarat.
Bányásztad mi beléd rejtetett,
s egyre lámpását szorongattad

a tudásodnak. Te eretnek!
Fényezve a tied arcát,
tudva: szellem az igaz nagyság.

Szellemből lélek?

Hányszor!? Mennyire!? Aztán csalódva,
újrakezdve keményen-finoman...
Miben voltam rossz? Bár kitudódna...
Hogy átváltoznék gyorsan-titokban!

Óh, bár csak megtalálnám a kulcsát:
hogy lakozhatnék mindig tebenned!
Nekem adná hatalmát a jószág,
dobbanását őrizni szívednek.

Csak Te... És így én is teljesednék.
Szétszóratás – és vissza naponta,
hisz mozgatna mágnes-igazlét:
egymásban ismernénk önmagunkra.

Egyszer, végre, végleg-utoljára:
benned élhetném meg önmagamat.
Ez lehetne végső bizonyosága,
hogy nem voltam csupán szellemalak.